

EDITORIAL

Unitat socialista, força del poble

El país és el poble: els catalans i les catalanes concrets, amb els seus patiments i les seves esperances, la seva resistència davant de l'adversitat, el seu combat contra la depredació econòmica i social, l'atur, la pobresa i les desigualtats creixents, la seva aspiració a una societat més lliure i més justa, i a la igualtat d'oportunitats més enllà del seu lloc, condició o parla de naixença.

Catalunya no és una abstracció. És una història comuna, una continuïtat cultural i lingüística, certament; però és sobretot el conjunt de persones que la conformen. Els seus sentiments no han de ser manipulats. Per això denunciem les polítiques de govern que, embolcallant-se amb el nom de "Catalunya", o el d'"Espanya", o l'excusa de l'"ajust pressupostari inevitable", aprofiten per aplicar receptes neoliberals i privatitzadores dels serveis públics, particularment de la sanitat i l'educació, contra l'Estat del benestar, i tracten d'amagar una corrupció rampant.

Aquests mesos Catalunya culmina una etapa marcada per l'exasperació produïda per la sentència contra l'Estatut propiciada pel PP i per la reiteració d'unes constants injustes en la relació entre Catalunya i Espanya. Contra la retòrica, l'aventura i la frustració, nosaltres no enganyem. Afirmem que sols una política d'exigència i negociació, amb una estratègia unitària de tot el catalanisme,

permetrà una sortida positiva de la situació actual: amb un pacte que superi el desencaix de Catalunya i Espanya, el reconeixement arreu de Catalunya com a nació, la definició de l'Estat espanyol com a plurinacional, pluricultural i plurilingüístic, una reforma federal de la Constitució, i la imprescindible consulta al poble.

En la nova etapa oberta pel seu recent Congrés extraordinari, el PSC reitera la seva voluntat fundacional: la defensa del poble, d'un món del treball amenaçat, dels qui treballen i dels qui són a l'atur, i la defensa de la nació catalana. Dues finalitats indestriables, perquè som socialistes i catalanistes per les mateixes raons.

Hem obert un procés ambiciós fins a la celebració del Congrés ordinari del PSC de l'any vinent, un congrés obert a totes les persones que se senten socialistes a Catalunya i especialment a les joves generacions a les quals se'ls hi nega el futur i necessiten com mai una eina d'organització col·lectiva profundament oberta i renovada, transparent, participada. Els hi proposem el nostre compromís fundacional: "Unitat socialista, força del poble". L'adversari, la dreta, es faria forta amb la nostra divisió. Cal que siguem generosos per a reeditar permanentment la nostra unitat i emprendre el camí de la represa. **E**

socialistes.cat

Manifest de la Diada. p. 02

Entrevista a Miquel Iceta. p.03

Temps de congressos. p. 04-05

“Les reformes
federal
que
Espanya
i Europa
necessiten”

Francesc Trillas. p. 05

Informe Social 2013. p. 07

MIQUEL ICETA, PRIMER SECRETARI DEL PSC

“Volem governar Catalunya amb un programa socialdemòcrata, catalanista i federalista”

“El pitjor que pot passar és que una part de Catalunya no consideri la Diada com la seva festa”

Miquel Iceta va substituir Pere Navarro com a primer secretari del PSC en les eleccions primàries celebrades el 13 de juliol, amb un 85% dels vots emesos (8.156 d'un total de 9.663). La participació total va ser del 47% dels 20.658 militants del PSC i la JSC.

Com han anat les primeres setmanes com a primer secretari del PSC?

Molt gratificant. Hi havia una consciència al PSC que les coses no estaven anant prou bé i, de cop i volta, sense que hi hagi hagut grans canvis d'orientació política, crec que el partit respira una mica millor. És molt conscient de les dificultats, però hi ha ganes i el Congrés va servir per carregar les piles. Necessitàvem un cert revulsiu. No tant perquè hi hagués un judici molt negatiu sobre l'etapa anterior com per la idea que calia fer una cosa nova. També cal dir que ha coincidit amb les dificultats que han patit els altres. Convergència, tant per l'afer Pujol com per l'evidència que la consulta que impulsen no es farà, s'ha afeblit molt. La gent comença a veure que algunes de les coses que dèiem eren veritat. Ara resulta que si la consulta no és legal i acordada, com dèiem nosaltres, no es farà. Això posa en evidència els problemes dels altres però no resol els nostres. Cal veure si som capaços de retornar la confiança no només en el nostre projecte sinó en el conjunt del sistema.

Va donar la sensació que es va haver d'improvisar força al Congrés. Ha pogut crear un equip coherent, fiable, que generi confiança i sigui eficaç?

He volgut recuperar la tradició originària del PSC, en el sentit que no demano a la gent com pensa ni si els agrada. Els demano si els agrada la feina que els ofereixo i si es veuen capaços de fer-la. El PSC va ser un projecte d'èxit en la mesura que va saber comptar amb molta gent, molt diversa, que es va saber posar d'acord en qüestions bàsiques. En aquests moments, la qüestió bàsica és remuntar una situació molt difícil. Això s'ha de fer amb tothom que ho vulgui, sense preguntar sobre lleialtats personals o identificacions al cent per cent amb un projecte que hem de reconstruir entre tots.

Arriba a la primera secretària al mateix temps que el PSOE també viu un procés de renovació intensa...

El PSOE ha fet un canvi molt gran i generacional. El nostre no és ben bé així. Jo no he estat l'últim a arribar a la festa. Tinc un perfil molt diferent del de Pedro Sánchez. M'entenc molt bé amb ell. Estem parlant molt del paper que pot jugar el PSOE perquè es redrecin les coses a Catalunya. Crec que està treballant bé i serà capaç d'expressar una renovació molt potent i també solidesa.

“Ara resulta que si la consulta no és legal i acordada, com dèiem nosaltres, no es farà.”

Pren la direcció del PSC en un moment de crisi del partit i també del PSOE, però molts partits socialdemòcrates i socialistes europeus passen per situacions similars...

MANIFEST DEL PSC AMB MOTIU DE L'ONZE DE SETEMBRE DE 2014

En aquest Onze de Setembre en què commemorem 300 anys del final de la Guerra de Successió, els catalans i les catalanes tenim l'oportunitat de reflexionar sobre el nostre futur amb la voluntat de construir una Catalunya lliure, segura, pròspera, justa i honesta, especialment atenta al benestar de tots i cadascun dels seus ciutadans i ciutadanes.

L'Onze de Setembre els catalans i les catalanes reivindicuem el que som i la nostra voluntat de ser com a poble. Enguany, però, volem subratllar la nostra denúncia i el nostre rebuig per les situacions socialment injustes que es donen a casa nostra, conseqüència d'unes polítiques tan equivocades per afrontar la crisi que, simplement, la fan més greu i persistent. Una crisi que castiga especialment els sectors més febles, la gent que viu o que vol viure del seu treball, i el jovent del nostre país.

Els i les socialistes volem insistir també en aquest Onze de Setembre en la inajornable necessitat d'una regeneració política i d'una renovació institucional que ens permetin afrontar amb eficàcia els problemes polítics, socials i econòmics que afecten els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Cal afrontar els problemes de fons de la societat catalana i la insatisfacció profunda d'amplis sectors de la població sobre l'actual relació entre Catalunya i la resta d'Espanya, superant la decepció que va suposar la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, la percepció d'un tracte fiscal injust, l'erosió de l'autogovern causada per la política del govern del PP, i les incomprendiments i atacs soferts per elements tan essencials com la nostra llengua, la nostra cultura i el nostre sistema educatiu. En aquest sentit, volem reiterar el nostre convenciment que no hi ha cap solució viable a la greu crisi institucional que travessem que no passi pel diàleg, la negociació i el pacte, com a condicions indispensables i prèvies a la consulta a la ciutadania.

L'aspiració d'un millor i més just finançament però, sobretot, l'aspiració del necessari reconeixement del caràcter nacional de Catalunya han esdevingut avui la clau de volta de les aspiracions de molts catalans i catalanes. Els i les socialistes afirmem que aquest reconeixement, imprescindible ciment de la nostra cohesió com a país, s'ha d'afermar mitjançant una reforma federal de la Constitució que renovi el tramutament institucional de l'Estat, i asseguri l'encaix de Catalunya reconeixent el caràcter plurinacional d'Espanya.

Avui com ahir, els i les socialistes reivindicuem amb orgull el nostre compromís amb el catalanisme social, el catalanisme popular que suma i cohesiona. Un sentiment transversal que fa país, que relliga territoris i accents, que integra els nous i que ens fa un sol poble. Catalunya s'ha de pensar, defensar i construir sencera, sense exclusions. Cal seguir fent país des de la Generalitat, els Ajuntaments i la societat, com hem fet sempre en democràcia i com celebrem sempre la nostra Diada.

Ciutadans i ciutadanes de Catalunya, bona Diada Nacional! Us animem a celebrar l'Onze de Setembre de 2014 amb confiança, orgull i sentiment patriòtic. Fem de la senyera el símbol de la unitat, fem del nostre himne un cant a la confiança, i fem de la nostra Diada un gest inequívoc de compromís cívic i democràtic.

Visca Catalunya!

És que probablement el problema és el mateix: l'esquerra a Europa no ha estat capaç fins ara de formular un projecte alternatiu i creïble. Hem de trencar aquest malefici, sobre la base de fer propostes que es puguin complir i que siguin alhora reformistes. La socialdemocràcia europea encara ha de trobar aquest camí. Els imperatius de les polítiques d'austeritat són letals per l'esquerra. Si els accepta, deixa de complir la seva funció. I si no els accepta, es veu incapaç de proposar alternatives viables. Haurem de superar aquesta situació tots plegats. No trobarem les solucions cadascú al seu país. Hem d'anar a una integració major del socialisme europeu. El dia que el socialisme català, espanyol, europeu, sigui capaç de tenir una alternativa socioeconòmica sòlida sortirà de la seva crisi.

Aquí, a Catalunya, tenim, a més, el debat independentista que genera tensions dins el PSC entre el que es coneix com les seves dues ànimes, la més catalanista i la menys catalanista...

El PSC és un partit catalanista i federalista des de la seva fundació. Per nosaltres és vital la idea que Catalunya és una nació que s'ha d'autogovernar i que ha de tenir relacions fraternals i de solidaritat amb els pobles d'Espanya i Europa. S'ha de renegociar un nou pacte de Catalunya amb la resta d'Espanya i convertir-la en un estat federal plurinacional a través d'una reforma de la Constitució sotmesa a referèndum de tots els ciutadans.

Som conscients que hi ha una demanda molt important a la societat catalana de poder-se pronunciar sobre el seu futur en forma de consulta i nosaltres diem, des del primer dia, que l'única via per fer-ho és de forma legal i acordada. Votarem a favor de la Llei de Consultes però amb aquesta Llei no es pot fer la consulta que han acordat Convergència, Esquerra, Iniciativa i la CUP.

Hem aconseguit un avenç molt considerable, que és que el PSOE abraça la causa d'una reforma constitucional. Seguirem en aquest camí. La nostra no és la tercera via, és la primera. La del diàleg, la negociació i el pacte.

“La nostra no és la tercera via, és la primera. La del diàleg, la negociació i el pacte.”

Què passarà l'11 de setembre?

L'11 de setembre és la Diada Nacional del nostre país, és la nostra festa. És el moment per recuperar la nostra història, les nostres reivindicacions i mostrar la nostra estima per l'autogovern i la llengua i la cultura catalana. Aquest any hi ha diverses maneres d'expressar-ho. Una és la de la “V, ara és l'hora”, molt lligada a la idea de la consulta del 9 de novembre i que té un contingut clarament independentista. No hi donarem suport com a partit, però respectem molt la gent que vol expressar el seu descontentament amb la situació actual participant-hi i si hi ha militants que hi volen anar, cap problema. També hi ha una mobilització convocada a Tarragona per Societat Civil Catalana amb el lema de “Recuperem el seny, recuperem la senyera”. Entenem que hi hagi gent que cridi l'atenció sobre el fet que una pressió tan gran cap a la independència pot trencar la unitat civil del poble català i obligar-lo a triar entre banderes. No convoquem tampoc a aquesta manifestació però si hi ha militants que hi van, com alguns ja ho han anunciat, em semblarà bé. Participarem en tots els actes institucionals que es facin.

El pitjor que podria passar és que per un procés de radicalització d'una part de la societat, l'altra part comenci a pensar que la Diada no és la seva festa.

És de preveure que l'expresident Jordi Pujol no assisteixi als actes de la Diada arran de la seva confessió que ha tingut diners amagats

“S'ha de renegociar un nou pacte de Catalunya amb la resta d'Espanya i convertir-la en un estat federal plurinacional a través d'una reforma de la Constitució sotmesa a referèndum de tots els ciutadans.”

a l'estranger des de fa 34 anys. Afectarà aquest cas el procés sobiranista?

Afecta la política en general i la moral del país, no només el procés sobiranista. Cada cop que hi havia hagut algun dubte relacionat amb ell o la seva família, començant pel cas Banca Catalana, la resposta sempre havia estat que tot era fals i que eren maniobres contra Catalunya. Vam baixar l'autoexigència. Tots els mals ens venien de fora. Ara, de cop i volta, s'ha vist que no érem millors que els altres, com ens deien. La moral col·lectiva ha quedat tocada. Tampoc podem assenyalar només Pujol com a gran responsable. Quan van haver-hi indicis no els vam investigar. Fins i tot quan Pasqual Maragall va esmentar aquesta qüestió al Parlament de Catalunya, vam estar més preocupats per si ho havia dit sense proves que per buscar aquestes proves. Haurem de fer esforços entre tots per regenerar la confiança malmesa en la política i les institucions.

Convergència és, pràcticament, una creació de Jordi Pujol. Com quedarà aquest partit després de la seva confessió?

La figura de Jordi Pujol és cabdal per Convergència. No només és el fundador. N'és el líder. Per això, haurien de ser els primers interessats a fer front a fons a aquest cas. Els problemes de Convergència m'interessen relativament. M'interessa la moral col·lectiva de la societat catalana, el funcionament de les institucions catalanes, les garanties que hem de donar perquè fets com aquests no es repeteixin.

L'Assemblea Nacional Catalana exigeix que si no hi ha consulta es convoquin immediatament eleccions “plebiscitàries”.

Si Artur Mas ha de tornar a avançar les eleccions, no hauria de ser candidat. El fracàs de dues legislatures l'inhabiliten per una tercera. Penso que Mas és conscient que no es pot tornar a presentar com a candidat de Convergència. Potser encara compta ser candidat d'una coalició de Convergència, Esquerra i qui s'hi vulgui apuntar, com a única manera digna de tornar-se a presentar. Mas el que està fent és gestionar la derrota electoral del 2012 i guanyar temps. Aquest pot ser el seu objectiu com a dirigent de Convergència, però Catalunya es mereix alguna cosa més.

Dóna per fet que el 9 de novembre no es farà cap consulta?

A menys que, de cop i volta, es faci una pregunta que encaixi amb la llei que hem fet. A Catalunya tenim una llei que ens permet fer referèndums i que es va aprovar, el 2010, quan José Montilla era president. Va ser recorreguda davant el Tribunal Constitucional, que primer la va suspendre i després en va aixecar la suspensió.

Per fer un referèndum es requereix l'autorització de l'Estat. Per això no la va votar Convergència. Esquerra sí que la va votar. Se n'ha fet una altra per saltar-se l'autorització de l'Estat. Amb una Llei de consultes populars no referendàries com la que ara aprovarem no es pot fer una pregunta pròpia d'un referèndum.

Es pot concebre una consulta amb una pregunta diferent?

Se'n poden fer moltes. El que hauria d'haver fet el govern és buscar una pregunta que li donés força per negociar. Jo vaig suggerir-ne una. Se'n poden fer d'altres. El Govern ha comès diversos errors. Primer, pensar que el 2014 era l'any per fer la consulta, quan el PP té majoria absoluta. Segon, fer una declaració de sobirania, que el Tribunal Constitucional ja va anul·lar. Si dius que vols discutir la sobirania, t'estàs col·locant en un terreny molt difícil per negociar. I tercer, fixar una data i una pregunta de forma unilateral. Nosaltres tampoc no tenim solucions màgiques. En un context de majoria absoluta del PP i amb un PSOE que és contrari a la consulta, no estic dient que amb la nostra proposta tindriem l'èxit assegurat. El que dic és que el camí actual ens porta al desastre.

Es contempla la possibilitat d'oferir el PSC com a aliat de Convergència al Parlament?

Jo no vull ser aliat de Convergència. El que volem és governar Catalunya amb un programa socialdemòcrata, catalanista i federalista. El PSC té avui al Parlament vint diputats. El nostre país enfronta problemes molt seriosos. Amb els vint diputats podem contribuir a que aquests problemes es tractin molt millor que fins ara. Si podem ser útils per canviar l'estratègia actual, hi serem. No hem vingut a fer política per la nostra comoditat. Però em temo que Convergència té molt difícil canviar d'estratègia. Perquè no volen, perquè no poden o perquè no en saben.

També es parla d'una possible Declaració Unilateral d'Independència.

Aquest és el Pla B d'Esquerra Republicana, que està dient que si Convergència vol comptar amb ells si no es fa la consulta és a canvi d'aquesta Declaració Universal d'Independència. Si l'endemà de la Declaració, ni Alemanya ni els Estats Units et reconeixen, de què estem parlant? Una Declaració Unilateral d'Independència es pot fer sempre. Es podria fer com una Declaració al final del proper debat de política general. Majoria per fer-la sembla que en tenen. Quins efectes polítics i jurídics tindria? Canviaria la realitat? Seria un brindis al sol? Una nova ocasió de fer el ridícul?

Es mantindrà el debat sobre la independència de Catalunya en un marc democràtic i pacífic?

Espero que sí. És imprevisible. Si no hi ha canvi d'estratègia, només veig dues possibilitats: o frustració o radicalització. Totes dues poden portar a problemes de molta tensió. Espero que no es produeixin. Depèn de tots. La societat catalana és molt madura. La majoria de persones i grups que participen al debat no tenen cap voluntat de forçar la convivència. Les coses imprevisibles tenen això: no es poden predir. Que uns trabucaires vagin a casa d'un regidor a disparar salves no s'ha de fer. No s'ha de fer res que sigui o pugui ser interpretat com una coacció. Els que no som independentistes hem de saber que hi ha gent que ho és i els que ho són han de saber que hi ha gent que no ho som. Tan catalans uns com els altres. Tanta estima pel país els uns com els altres.

Entrevista realitzada per **Siscu Baiges**, periodista.

Congrés extraordinari del PSC: El temps de la política

Núria Parlon

@nuriaparlon

El PSC enceta un nou temps amb Miquel Iceta com a primer secretari. La nostra raó de ser és ara més que mai la transformació social de Catalunya aconseguint un model de societat on es prioritzi el creixement econòmic i la igualtat d'oportunitats per a tothom. Volem una Catalunya inclusiva on la nostra identitat passi necessàriament per la consecució d'una societat més justa, integradora i igualitària. Aquest és un repte immens que requereix molts esforços per no defallir doncs estem en un moment on tot s'hi val. Alguns cerquen solucions aixecant fronteres davant problemes d'abast global que requereixen d'institucions i projectes polítics sòlids però d'abast internacional.

Europa i també Espanya han de ser part de la solució i no part del problema institucional que alimenta la trista i grisa vella política que es va empentint amb cessions constants i suïcides de sobirania, de representativitat a favor d'un Leviatan que es manifesta arrogant i prepotent en forma de capitalisme especulatiu i global que a tall de pandèmia iguala en la desigualtat i no integra en la diferència. Necessitem recuperar projectes polítics solvents, fonamentats en la radicalitat democràtica i el prestigi de les institucions posant-les al servei de la ciutadania. En moments on s'enquisten les desigualtats i la pobresa es fa estructural, en moments on l'economia no arrenca, més enllà de les pírriques millores dels grans indicadors de la macroeconomia, perquè s'apliquen receptes que només beneficien uns pocs en detriment de les garanties i els drets de la resta.

Des de Catalunya, el PSC es compromet, un cop més, amb les ciutats i els barris, pobles i viles de Catalunya per ser garant d'un nou temps, d'un temps d'esperança, on recuperem part de les llibertats i els drets perduts i ho volem fer de la mà de la ciutadania. Amb la voluntat sincera de recuperar i incorporar més gent al projecte; sàvia nova que ens ajudi a cercar solucions als problemes reals, que sumin i no restin, que aportin la seva visió i l'amplifiquin en el marc d'un projecte polític de matisos, plural i amb unitat d'acció política perquè ens puguin entendre. En un moment de precarització dels serveis públics fonamentals com l'educació i la sanitat, de laxitud i quasi desaparició de polítiques socials fonamentals com l'atenció a la dependència i la integració de les persones amb diversitat funcional, en un temps de congelació de drets amb excuses pressupostàries és el temps de la Política en majúscules,

“És el temps de la Política en majúscules, el temps del risc, de la ideologia, de la raó i de la passió, de mullar-se pels altres.”

“El PSC es compromet, un cop més, amb les ciutats i els barris, pobles i viles de Catalunya per ser garant d'un nou temps, d'un temps d'esperança, on recuperem part de les llibertats i els drets perduts de la mà de la ciutadania.”

el temps del risc, de la ideologia, de la raó i de la passió, de mullar-se pels altres, de plantar cara a allò que sabem que no va i que és injust, el temps del diàleg, sense renunciar a l'activisme i la mobilització. És el temps de fer tornar a ser el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Obrim les portes a un nou temps, volem escoltar millor, dialogar i interactuar per ser més útils i per donar cabuda als anhels de molta gent que ens espera però a la que en determinats moments hem decebut o no hem sabut arribar. Som socialistes i catalanistes per les mateixes raons les quals no passen per reafirmar-nos com a millors davant de ningú. No quantifiquem o dosifiquem la nostra identitat col·lectiva segons el temps bufa. I no renunciem a la gran responsabilitat que tenim amb la ciutadania d'esdevenir peça fonamental com a instrument de transformació d'una societat que aspira a millorar el seu benestar agregat.

Avui ens dol el patiment i el retrocés quant a la qualitat de vida de molta gent i volem aportar solucions des d'un catalanisme radicalment democràtic i inclusiu. Construint un model d'estat plurinacional i federal que per sobre de tot reguli al servei del creixement econòmic, de la distribució dels beneficis per garantir els serveis de l'Estat del Benestar i de la regeneració democràtica per unes noves formes de fer política i d'exercir el poder. Aquest és el nostre gran repte i el volem compartir amb molts homes i dones per tal d'arribar a bon port!

Núria Parlon és Viceprimera Secretària del PSC, diputada al Parlament de Catalunya i Alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet.

Coneix la nova Executiva del PSC:

Congreso extraordinario del PSOE: Nuevos tiempos para la militancia y la ciudadanía

Meritxell Batet

El Congreso extraordinario del PSOE ha supuesto una nueva forma de legitimación del liderazgo democrático como respuesta a las demandas de una sociedad que quiere volver a sentir la política como suya. De ahí el empeño de los socialistas de construir un nuevo modelo de participación política que nos ha llevado a apostar por un proceso radicalmente distinto en la elección del secretario general basado en el debate, la transparencia y la reivindicación del protagonismo deliberativo de la militancia comprometida con el proyecto de nuestro partido.

El Congreso extraordinario ha servido para hablar de nues-

tra formación, sí, pero también para renovar nuestro compromiso de centrarnos en el proyecto de fortalecer la ciudadanía. Un compromiso histórico con la sociedad española que ha hecho posible que juntos hayamos conseguido las mayores conquistas de progreso vividos por nuestro país.

De hecho, la construcción del Estado de Bienestar y el desarrollo de una estructura estable de equidad se debe a que los socialistas nunca hemos renunciado a que España disfrute de nuevos avances de progreso social. Entrado el siglo XXI urge recuperar este proyecto de país. Hay que devolver a los ciudadanos la ilusión de que los socialistas garantizamos la vocación colectiva de los españoles de avanzar en pos de la modernidad. De que el bienestar social, la educación, la sanidad, la investigación, la cultura y la calidad cívica de nuestras instituciones son nuestra prioridad.

“Iniciamos un tiempo nuevo que no oculta su confianza en el protagonismo de nuestra militancia y, a partir de ella, de la propia ciudadanía.”

Para garantizar este objetivo, el PSOE celebró su Congreso extraordinario. De este modo iniciamos un tiempo nuevo que no oculta su confianza en el protagonismo de nuestra militancia y, a partir de ella, de la propia ciudadanía. Queremos que la gente se sienta más cercana y participativa. Esperamos recoger así lo mejor de ella, su energía transformadora y su dinamismo y vocación de cambio. Es una manera nueva de entender y construir la política, en la que el compromiso de todos será el mejor modo de contribuir al éxito colectivo.

Al actuar así tratamos de corregir las disfuncionalidades que se adueñan de las organizaciones e instituciones cuando se encierran en sí mismas y renuncian a abrirse a la sociedad y sus inquietudes. La democracia, o es participativa y crece en esta dimensión, o se debilita y acaba cuestionada. Por eso nuestro proceso congresual ha apostado por la construcción de una nueva forma de liderazgo más abierta y deliberativa de la mano de Pedro Sánchez, nuestro nuevo secretario general. Un liderazgo de todos y para todos al basarse en la participación, en la elección y en el ejercicio, con voluntad de crear un equipo

renovado, reconocible por la militancia y que expresa una nueva manera de entender la política.

Sólo desde estas bases podremos recuperar la confianza de los ciudadanos y actualizar un relato de compromiso con la libertad y la igualdad que devuelva a la izquierda socialdemócrata su vocación de mayoría al hacerla atractiva para el centro y el conjunto de los sectores progresistas de nuestra sociedad. Tenemos la responsabilidad de restablecer el pleno vigor del Estado de Bienestar y restañar las heridas de la crisis agravadas por las políticas del PP. Tenemos la responsabilidad de fortalecer la estructura de equidad, participación y ciudadanía de nuestra democracia. A ello vamos a dedicar toda nuestra ilusión y nuestro trabajo.

Meritxell Batet es Secretaria de Estudios y Programas del PSOE y Diputada en el Congreso de los Diputados.

Les reformes federals que Espanya i Europa necessiten

Francesc Trillas

El combat per al reconeixement nacional de Catalunya avui té lloc en el context d'una Espanya democràtica immersa en el procés de construcció europea, en un context de declivi de l'estat-nació com a instrument operatiu per resoldre problemes socials.

La qüestió del federalisme espanyol és en aquest context inseparable de la qüestió del federalisme europeu. I el federalisme espanyol i europeu no es poden separar de la lluita per una societat més igualitària i sostenible, ni del problema de construir una democràcia millor. Un estat federal democràtic europeu ha de ser el gran projecte compartit amb tota Espanya, amb qui hem compartit altres moments d'ampliació de les llibertats.

El pacte d'arquitectura institucional que Espanya i Catalunya necessiten hauria doncs d'emmarcar-se en l'horitzó d'una major integració europea. En particular, com he escrit amb Antoni Zabalza en el llibre “Economia d'una Espanya plurinacional”, hauria de girar al voltant dels següents tres eixos:

-Reforma del procés descentralitzador en una direcció federal. Espanya ha accedit a la descentralització des d'un Estat unitari i això ha implicat que l'última paraula sobre el procés l'hagi tingut el Govern central. L'àrbitre del procés hauria de ser independent del Govern central i dels governs autonòmics. La reforma del Senat i la creació d'un organisme parlamentari que substitueixi l'actual Consell de Política Fiscal i Financera serien passos importants en aquesta direcció.

-Reforma del sistema de finançament. El model aprovat el 2009 ha donat més recursos a totes les comunitats autònomes, entre elles Catalunya, però és complex i opac. El model de finançament ha de vetllar per l'equitat com fins ara s'ha fet, però també per l'eficiència. Ha de simplificar i fer més transparent el mecanisme d'anivellament. Ha d'incorporar forts incentius marginals a l'esforç fiscal de les comunitats, que permetin la seva autonomia financera i la correcció dels alts nivells d'endeutament provocats per la crisi.

-Encaix dels règims foral i comú. La manca d'equitat del sistema de finançament regional espanyol ha de ser eliminada. I per a això és el sistema foral el que ha de convergir cap al comú. D'altra banda, el nivell europeu té una incidència directa molt gran sobre la vida de la ciutadania catalana. La Unió Europea, en aplicació de principis de federalisme democràtic, ha d'aconseguir:

-La ubicació dels impostos en el nivell més eficient, assignant aquells que són més mòbils al nivell superior possible, que en aquest cas és l'europeu. S'han fet passos positius, però modestos, en la unificació de criteris pel que fa a l'impost de societats, però cal anar molt més lluny, cap a una imposició comuna sobre el capital, que parteixi de posar en comú tota la informació sobre tota mena d'actius, en la línia de les propostes de l'economista francès Thomas Piketty, i que inclouen una lluita coordinada i decidida contra el frau fiscal.

“El federalisme espanyol i europeu no es poden separar de la lluita per una societat més igualitària i sostenible.”

-Una relació directa dels electors amb els poders públics que tinguin competències de despesa i ingressos en un territori donat. De nou en aquest sentit s'estan fent passos positius, però insuficients. Una via interessant és la proposada també per Thomas Piketty, de crear una cambra pressupostària en la zona euro (però formada per parlamentaris nacionals), que prengui les grans decisions de control fiscal, estabilització i redistribució que incloguin la mutualització del deute europeu.

-Sobirania compartides i solapades. En un món on els mercats tenen fronteres difuses, també els poders públics han de ser forts en una realitat on es relativitzi el concepte de sobirania territorial. Els estats-membre hauran de cedir sobirania al nivell superior especialment en matèria fiscal i permetre l'actuació de jurisdiccions funcionals (com les euro-regions).

-Un sistema democràtic adaptat a la realitat d'unes transaccions econòmiques complexes entre territoris amb poblacions i riquesa heterogènies. La Unió Europea es pot convertir en un gran mercat que a la vegada sigui un gran espai d'acció col·lectiva i prosperitat compartida (altrament, el mercat serà difícilment sostenible). Combinar mercat més integrat i mecanismes de solidaritat no és senzill en un espai continental amb una gran diversitat cultural i social, però és avui imprescindible.

El federalisme del segle XXI ha de ser europeista i democràtic. Probablement l'alternativa més realista no és el secessionisme, sinó el federalisme tecnocràtic, és a dir, una Europa i un món governat per tècnics encarregats de fer créixer els guanys del capital. El debat sobre la secessió de Catalunya o l'aposta per un model federal és en realitat un debat sobre quina Europa volem. I sobre quin nou tipus de contracte social volem promoure en el segle XXI en el context dels grans desafiaments globals de la humanitat.

Avui el gran projecte factible és eliminar fronteres a Europa i no crear-ne de noves, fer realitat el somni pacifista dels federalistes europeus i afegir-hi els objectius social-demòcrates d'avançar cap a una major igualtat i cap a la renovació i consolidació de l'estat social europeu.

Francesc Trillas és professor de la UAB i coordinador del llibre “Economia d'una Espanya plurinacional”.

L'ascensor espatllat... i l'esglaó creixent

Notes finals a partir de l'Informe Social 2013 de la Fundació Rafael Campalans. Atur, pobresa i desigualtats a Catalunya

Eva Granados

@Eva_Granados

L'augment imparable de les desigualtats econòmiques i socials a Catalunya en els darrers anys és una realitat quotidiana, una breixa creixent entre les persones riques i les famílies treballadores del nostre país. Hem alertat moltes vegades que s'està invertint l'evolució social i econòmica, i que ens trobem en un moment en què hi ha més possibilitats que els nostres fills heretin les condicions de vida dels pares o fins i tot que es produeixi una mobilitat social descendent i no aconseguixin mantenir l'estatus socioeconòmic i cultural dels progenitors. No donaré moltes dades, us convido a la lectura de l'"Informe Social 2013 Atur, pobresa i desigualtats a Catalunya" de la Fundació Rafael Campalans <http://www.fcampalans.cat> i us proposo que estigüeu atents a l'edició 2014 que ja estem preparant.

El deteriorament dels principals instruments públics igualadors d'oportunitats està tenint com a conseqüència que l'ascensor social, és a dir, la promoció de la igualtat d'oportunitats, de justícia i igualtat social, s'hagi espatllat. No acaba aquí la denúncia que cal fer sobre les desigualtats, cal

“Estem parlant de 550.000 persones en situació de pobresa severa. Un fracàs col·lectiu.”

parar atenció a les persones amb les quals convivim, els conciutadans i conciutadanes que, lluny de poder agafar l'ascensor, no han tingut l'oportunitat ni de començar a pujar les escales. Estem parlant de 550.000 persones en situació de pobresa severa. Un fracàs col·lectiu. I els i les socialistes no volem deixar-ho passar mirant de cantó, sinó que estem prioritant-ne la cerca de solucions allà on governem malgrat que l'agenda política i mediàtica el minimitzi, oblidant que un nombre insuportable de persones a Catalunya no poden ni assolir el primer esgraó de l'escala. Aquest primer esgraó és el que permet adquirir un mínim d'habilitats, coneixements, vincles familiars i socials per poder ser un ciutadà

autònom i lliure. Ser jove i no tenir l'ESO, estar en situació de pobresa severa, ser un nen/a que viu en una llar on ningú treballa, ser un aturat/da de molt llarga durada o tenir feina i malgrat això no poder viure dignament amb el salari de la teva jornada completa, són circumstàncies que exclouen socialment i que deixen ben lluny del debat de la superació de la crisi.

Canviem l'ordre habitual de la pregunta: És sostenible la societat sense Estat del Benestar?

La durada i intensitat de la crisi, els problemes de moltes famílies per fer front al manteniment de les seves llars, juntament amb les altes taxes d'atur i les baixes taxes de cobertura de les prestacions socials i el desmantellament de l'Estat del Benestar al qual estem assistint, fa que desenes de milers de famílies catalanes hagin caigut en situació de pobresa.

Les famílies joves a l'atur amb hipoteca o lloguer i amb infants a càrrec són el retrat de les víctimes de la crisi: El deteriorament de les seves condicions de vida il·lustren a la perfecció l'economia de la desigualtat que vivim al nostre país a través de polítiques que han afavorit la transferència de rendes del treball i del sector públic als posseïdors del capital i que han suposat retallades indiscriminades, contrareformes i disminució d'ingressos públics que han afectat especialment les pensions, les prestacions d'atur i socials, la sanitat, l'educació i universitat i la recerca; exemples clars de l'aposta neoliberal que persegueix el desmantellament de l'Estat del Benestar.

Creixement amb ocupació de qualitat

Sense cap dubte, la contrareforma amb pitjors conseqüències per la nostra qualitat de vida i la dels nostres fills és la reforma laboral, que ha dinamitat profundament els equilibris dins i fora de l'empresa amb l'única lògica de la devaluació de les condicions socioeconòmiques de la classe treballadora. Una reforma laboral del PP i CiU que el dia d'avui ens ha portat menys llocs de treball, els quals són menys estables i pitjor remunerats, més acomiadaments i atur de llarga durada, menys formació de treballadors i menys recursos per polítiques actives d'ocupació.

Enlloc està escrit que el creixement econòmic ens portarà cap a la reducció de desigualtats socials. Quanta pobresa han costat les dècimes que ara mostren com a trofeus els presidents dels Governos català i espanyol? Si la millor política d'ocupació és una bona política de creixement econòmic, cal posar adjectius al creixement, que ha de ser sostenible (social, medi ambiental i econòmicament) i redistribuidor de riquesa, i adjectius a l'ocupació, que ha de ser amb drets i de qualitat. La millor política d'estabilitat en l'ocupació és una bona política d'educació i formació, així com polítiques industrials orientades a nous sec-

Catalans i catalanes que...	Més de..	%
Treballen i són pobres	543.000	18,3
Porten més de dos anys buscant feina	312.000	37,1
Tot i ser joves (16-24), no tenen la ESO	153.000	24,7
Són infants a llars on ningú treballa	189.000	15,1
Tenen privació material severa: Pobresa extrema	550.000	7,4

Fonts: UGT i elaboració a partir d'EUROSTAT i EPA.

Recorte o robo. Esa es la cuestión

Monty

Hay que tener memoria histórica. Últimamente, los señores Mas y Junqueras intentan que nos anclamos en el pasado haciéndonos viajar a la Cataluña del 1714 para que olvidemos nuestro presente como si no hubiera mañana. Lo hacen con fuerza, logrando que el pueblo normalice la necesidad de RECORTAR y conseguir que nos resignemos a los sacrificios que provoca la austeridad asumiendo la pérdida de derechos sociales, civiles y laborales como si fuera la única salida que existe para acabar con la crisis económica que padece el país, y lo intentan hacer al grito de que el enemigo nos ROBA.

Soy empleado público señor Presidente y me siento en la obligación, como trabajador social en la responsabilidad profesional, de denunciar que usted nos obliga a negar los derechos que tienen miles de ciudadanos y ciudadanas.

Háblenos del derecho que tienen nuestros mayores cuando necesitan una plaza residencial a que se les ayude. Explíquenos que las prestaciones de los de-

pendientes las necesitan hoy y no dentro de un año y medio. Díganos qué va a hacer con la lista de espera de casi 200.000 familias que están sobreviviendo sin el derecho a percibir la renta mínima de inserción. Coméntenos lo que está pasando en los centros ocupacionales, o bien, díganos lo que ocurre con los residentes de los centros de discapacitados de la Generalitat de Catalunya y por qué no cumple la Generalitat con los Ayuntamientos en satisfacer las necesidades básicas de nuestra infancia. Recuerde el índice de riesgo de exclusión social en este ámbito... muchas personas que atendemos nos dicen: O como. O me medico, las dos cosas no las puedo hacer.

En fin Sr. Mas, soy nuevamente yo. El que le invitó a pasar una mañana con los usuarios de mi servicio y ni se dignó a decirme un NO pero recuerde, ya NO ENGAÑA. Es usted el máximo responsable del incremento de la desigualdad en Cataluña porque la competencia en materia de servicios sociales es exclusiva de la Generalitat de Catalunya y ahora no me puede decir que NO HAY DINERO. GOBIERNE que es Usted el Presidente de Cataluña.

José Antonio Monteagudo, "Monty" es miembro de la plataforma "Nosaltres no callem".

tors i a fer que els sectors madurs no esdevinguin obsolets. Aquesta és la centralitat del treball que el socialisme actual volem construir.

Anàlisi i propostes des de la política

Ara, més que mai, cal reivindicar la política en un moment en què els treballadors i treballadores més la necessitem per garantir drets col·lectius i individuals. Els partits i les organitzacions socials tenim l'obligació de ser clars i conseqüents amb les paraules i els fets. Òbviament, cal que surtin els números, però aquesta obsessió per l'economia i l'estabilitat pressupostària no com a mitjà sinó com un fi en si mateixa ens ha portat a una societat al servei de l'economia. El model d'organització social no pot anar contra el conjunt social i ha d'eradicar la permanència indigna de la pobresa i l'amenaça de guerra. Hem de recuperar i reivindicar, amb orgull i força, els conceptes d'inversió social i del Valor dels serveis públics i les polítiques socials. No volem esperar a recuperar-nos econòmicament per, només aleshores, redistribuir riquesa.

L'Informe Social de la Fundació Rafael Campalans compila les propostes dels autors dels diferents capítols per transformar l'Estat del Benestar per tal que torni a assegurar, amb l'aportació de tothom d'acord amb les seves possibilitats, uns drets i serveis públics que promoguin la igualtat d'oportunitats, una seguretat social que cada cop serà menys nacional i més europea, una ordenació de les relacions laborals i uns reguladors i supervisors dels serveis a les persones que ens assegurin a tots i totes que els mercats donen llibertat a les persones i no a l'inrevés. L'Informe Social vol contribuir a la construcció d'un federalisme del benestar, en el que es promogui la participació i es dignifiqui la política com l'activitat diversa i plural en la que tots ens comprometem, debatem i confrontem idees per a construir una societat plural i més justa.

Eva Granados és Secretària d'Ocupació i Polítiques Socials PSC i diputada al Parlament de Catalunya.

LES PIULADES DEL MES

Jaume Collboni @jaumecollboni · 27 d'agost
Les mesures de Trias per la #Barceloneta són superficials, arriben tard i malament

Lucía Solís @Luciasolc · 27 d'agost
3 asesinadas en pocas horas y 38 desde q empezó el año. Son las q salen en noticias, muchas invisibles #machismomata #tolerancia0

Eva Granados @Eva_Granados · 26 d'agost
El poble interpel·la a Boi Ruiz #NOensMancaEticaEnsManquenLlits
Una vergonya que @erc i @ciu evitin que doni explicacions

Oscar Ordeig @oscarordeig · 26 d'agost
Demanem paquet d mesures a Conseller d'Agricul. x paliar crisi d preus d fruita/verdures/carn. També exigint a UE q actuï

PSC @socialistes_cat · 25 d'agost
Esther Niubó: Amb eleccions anticipades, Mas no podria repetir com a candidat, ja que evidenciaria ser incapaç d'esgotar dues legislatures.

Joan Rangel @rangeltarres · 25 d'agost
Lo pinten como quieran, las políticas de Rajoy y Merkel cada día provocan más desigualdad. Reprobables éticamente y un desastre económicamente

Ana Teresa Pérez @AnaTeresaPerez · 25 d'agost
El cargo para De Guindos debe ser fruto de un quid pro quo. ¿Qué le habrá dado a cambio #Rajoy a #Merkel? #quemiedo

Assumpta Escarp @aescarp · 22 d'agost
"El Consell de Garanties Estatutàries avala la #LleiConsultes x majoria. Per tant, tindrà el suport del PSC"

German Rodríguez @grman_rodriguez · 22 d'agost
Ya q Montoro ha aceptado ir al #Congreso a hablar del caso #Pujol, de paso, q traiga la lista d todos los beneficiarios d su amnistía fiscal

Jordi Ballart @jordi_ballart · 21 d'agost
Calen reformes municipals i electorals, sí. I lleis que evitin alcaldes masclistes com el de Valladolid. Fora masclistes de les institucions!

PSC @socialistes_cat · 19 d'agost
.@angelrosdomingo: "La #consulta ha de ser legal i acordada amb l'Estat i el PSC tindrà un paper actiu en la Diada"

Josep De Barberà @Pepo_bcn · 19 d'agost
La descaradura de CiU i govern Mas no té límits, ara Boi Ruiz diu que el col·lapse d'urgències és per l'augment de pacients!

Miquel Iceta @miqueliceta · 18 d'agost
"Trencar amb la legalitat, amb l'estat de dret i pensar que hi ha solucions unilaterals és un error"

Pedro Sánchez @sanchezcastejon · 17 d'agost
Leo alguna información sin base. Como socialista, defiendo y trabajaré por la reforma constitucional y la España federal. Así de claro.

Javi López @fjavilopez · 16 d'agost
Zona € estancada (de nuevo) ¡Urge cambio a fondo estrategia económica UE! Política expansiva BCE, devaluar € y potente agenda de inversiones

Àlex Sáez @alexsaez · 14 d'agost
Insoportable que no podamos cuanto menos proveer ayuda humanitaria suficiente a Irak, Siria o Gaza. España dejó de importarle la Cooperación

Núria Parlon @nuriaparlon · 4 d'agost
Que su nombre no se borre de la historia. 75 aniversario fusilamiento de las 13 Rosas eran mujeres y querían la libertad

Pere Navarro @pere_navarro · 2 d'agost
Notícies d escàndol sobre centenars d milions d euros dipositats x Pujol en paradisos fiscals. Vergonya, indignació i necessitat d justícia!

LA BÚSTIA DEL MILITANT

La bústia del militant

Amic, amiga.

Posem a la teva disposició aquest espai perquè ens facis arribar les teves propostes, els teus suggeriments i els teus comentaris sobre l'actualitat socialista.

La teva opinió és prioritària i volem prendre bona nota i compartir-la amb la resta de companys i companyes.

És tan senzill com fer-nos arribar el teu escrit i les teves dades personals a:

endavant@socialistes.cat

Gràcies per les teves aportacions i per formar part de la família socialista.

Junts sumem!

El buzón del militante

Amigo, amiga.

Ponemos a tu disposición este espacio para que nos hagas llegar tus propuestas, sugerencias y comentarios sobre la actualidad socialista.

Tu opinión es prioritaria y queremos tomar buena nota y compartirla con el resto de compañeros y compañeras.

Es tan fácil como hacernos llegar tu escrito y tus datos personales a:

endavant@socialistes.cat

Gracias por tus aportaciones y por formar parte de la familia socialista.

¡Juntos sumamos!

Festa de la Rosa

Endavant, socialistes!

Pineda de Gavà · 21 de setembre de 2014

Per anar en autocar o per a més informació, contacta amb l'agrupació socialista més propera

Endavant!

Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Carrer Nicaragua 75-77 - 08029 Barcelona
Imprimeix: Imprintsa
DL: B-764-987

Director:

Eduard Rivas

Cap de redacció:

Kiko de la Torre

Disseny: PSC Serveis Centrals

Han col·laborat en aquest número:

Siscu Baiges, Meritxell Batet, Eva Granados,
Javi López, José Antonio Monteagudo,
Núria Parlon, Francesc Trillas.

Contacte: endavant@socialistes.cat